



ת"פ 56750/06/14 - מדינת ישראל נגד נהוראי איטח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56750-06-14 מדינת ישראל נ' איטח(עציר)

בפני
בעניין:
כבוד השופטת בכירה שרון לארי-בבלי
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ניר בינשטוק

המאשימה

נגד

נהוראי איטח (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מאיר ארנפלד

הנאשמים

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירת פציעה כשעברין מזוין, לפי סעיף 334 + 335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**), ועבירה של החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

בחלקו הכללי של כתב האישום נטען כי הנאשם ומר נ"פ (להלן- **המתלונן**) עבדו יחד במסעדת "X" (להלן- **בית העסק**) בירושלים. בעובדות כתב האישום נטען עוד כי ביום 16.05.12 בסמוך לשעה 21:23, בזמן שהשניים עבדו במסעדה, החל ביניהם סכסוך על רקע ענייני עבודה במסעדה. בעקבות האמור, נטל הנאשם בקבוק זכוכית, שבר אותו והלם בו בראשו של המתלונן מספר פעמים. בעל המסעדה, מר ד"ש (להלן- **מר ד"ש** או **בעל המסעדה**), הבחין במתרחש, וניגש לעזרתו של המתלונן שדם ניגר מראשו. הנאשם שלף סכין וניסה לדקור את המתלונן, אולם מר ד"ש הרחיק אותו מן הנאשם. מיד לאחר מכן, ברח הנאשם מן המסעדה. המתלונן פונה לבית החולים ונגרם לו חתך בקרקפת.

הכרעת הדין בעניינו של הנאשם ניתנה ביום 19.11.19, במסגרתה זוכה מביצוע עבירה של חבלה חמורה כשעברין מזוין, ותחתיה הורשע בעבירות המפורטות בפתיח לעיל. בקצרה אציין כי הרשעתו של הנאשם התבססה על עדויותיהם של המתלונן, ושל מר ד"ש שנכח בבית העסק בזמן האירוע, וכן על חיזוקים נוספים.

תמצית טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה עמד על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הפגיעה בערכים המוגנים בבסיס העבירות בהן הורשע. לשיטתו, מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. לדידו, נוכח הרשעותיו הקודמות בעבירות שבוצעו לאחר



ביצוע העבירה דנן, יש למקמו באמצע המתחם ולהשית עליו 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס והתחייבות.

ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה מלמדת על נסיבות חמורות מהמקרה דנא, ועל הדבר להשפיע בקביעת מתחם העונש ההולם. עיקר טיעוניו נשענו על חלוקה הזמן מיום ביצוע העבירה בשנת 2012, וכן על השינוי שעורך באורחות חייו במסגרת הליך שיקומי בבית הסוהר במסגרת המאסר שהוא מרצה. נוכח נסיבותיו האישיות, ובפרט העובדה כי הינו אב לתינוק, וכן נוכח חלוקה הזמן והשינוי כאמור באורחות חייו, עתר להשית על הנאשם מאסר שירוצה כולו בחופף לעונש המאסר אותו הוא מרצה כעת.

הנאשם בדברו האחרון מסר כי בית הסוהר שינה אותו. לדבריו, הוא רואה עצמו כיום כאדם אחר מן האדם משכנע לבית הסוהר ולכן ביקש את רחמי בית המשפט.

דין

מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים המוגנים בבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם הינם הגנה על חיי אדם, שלמות הגוף והאוטונומיה של הפרט על גופו, כמו גם שלווה נפשו. שוב נתקלים אנו באירוע אלימות, אשר חומרתו מתעצמת נוכח השימוש בהצטיידותו של הנאשם בסכין.

דומה כי אין צורך להכביר במילים בעניין עבירות אלימות והשימוש בכוח הזרוע לפתרון סכסוכים, וכפי שנפסק לא אחת "ושוב, מדובר במקרה חמור בו המערערים עשו דין עצמי והסמיכו עצמם לשוטרים, לשופטים ולמוציאים לפועל" (ע"פ 3155/17 **מכלוף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.05.18)). בתי המשפט נלחמים בנגע האלימות בחברה ביד קשה בניסיון למגר התופעה, ואולם ניכר כי הדרך עודנה ארוכה בטרם תמוגר תופעה פסולה זו אשר גובה מחיר קשה, לעיתים אף בחיי אדם. ראו לעניין זה ב- ע"פ 799/19 **צ'קול נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.19):

בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה היתרה הגלומה בעבירות אלימות, לנוכח הפגיעה הקשה בערכים המוגנים של שלמות הגוף והנפש וההגנה על הביטחון, ועל הצורך בהרתעה מפני ביצוען. על רקע התגברות מעשי האלימות אף ניכרת מגמה ברורה בפסיקה של החמרה בענישה בעבירות אלימות בכלל ובעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בפרט, לא כל שכן בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כבעניינו (שם, בפס' 9).

ראו גם בע"פ 6971/13 **אוסר עמרן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.09.14):

כבר נלאינו מלחזור ולהתריע על התופעה, אשר הולכת ומתרחבת בעיקר בקרב צעירים, של יישוב מחלוקות וסכסוכים, בדרך כלל בעניינים של מה בכך, תוך שימוש בנשק קר או חם. זוהי תופעה שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עמה, והדרך להתמודד, עם תופעה זו, שפשתה בחברה בישראל לכל גווניה וצורותיה, הינה באמצעות ענישה קשה ומרתיעה.

זאת ועוד; פעם אחר פעם חוזרים ומדגישים בתי המשפט את הסיכון הקיים בנשיאת סכין או כלי נשק אחר, וכן את הצורך להרתיע את הציבור מפני נשיאתם. התופעה הוגדרה לא אחת כ"תת תרבות הסכינאות" (ראו ב-ע"פ 324/19 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.05.19), בפס' 11 ואת ההפניות שם). נדמה כי המקרה דנן מגלם כיצד



הסיכון הפוטנציאלי הופך למציאות של ממש, במסגרתה נעשה שימוש בבקבוק זכוכית לצורך פגיעה במתלון, כמו גם שליפת סכין שנועדה לפצוע אותו.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירה** מובילה למסקנה שהפגיעה בערכים המוגנים הינה ברף הבינוני-גבוה;

עובדות כתב האישום מדברות בעד עצמן ומדגישות את חומרת מעשיו של הנאשם. כעולה מהכרעת הדין, הנאשם הגיע לבית העסק במטרה ברורה- היא לפגוע במתלון שעבד באותה העת במטבח בית העסק. בעדותו של המתלון אף הובררה הסיבה בגינה הגיע הנאשם לתקוף אותו: "בתוך כך, וכאשר התבקש המתלון לספר מדוע תקף אותו נהוראי, השיב כי יום לפני האירוע היו חילופי דברים בין השניים בחנות בשכונת גאולה בירושלים, במהלכה נאלצו גורמים שלישיים להפריד ביניהם" (ראו הכרעת הדין מיום 19.11.19, בעמ' 4). התנהלותו של הנאשם ביום האירוע, בשים לב לכך שהגיע לבית העסק כשהוא אינו במשמרת, נכנס למטבח ומיד פצע את המתלון- יש בה כדי להדגיש את רכיב התכנון במעשיו של הנאשם ולהעצים את חומרתם.

יתר על כן, לצורך מימוש תכניתו העבריינית ניפץ הנאשם בבקבוק זכוכית על ראשו של המתלון, ומיד לאחר מכן שלף סכין במטרה לפצועו. נתונים אלה יש בהם להעיד על הנזק שנגרם למתלון בדמות חתך בקרקפת, אולם למעלה מכך יש בהם כדי להדגיש את הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם למתלון לו היו השניים נוכחים לבדם בבית העסק בזמן התקיפה. יש לברך ולהודות על כך שהנזק שנגרם בסופו של יום, הגם שהוא חמור, לא כלל גם דקירות באמצעות הסכין אותה אחז.

עוד אציין לעניין הנזק, ובהינתן העובדה כי למתלון נגרם חתך בקרקפת, שבהכרעת הדין מצאתי להרשיע את הנאשם בביצוע עבירת פציעה כשעברין מזוין, ולזכותו מביצוע חבלה חמורה כשעברין מזוין: "בעובדות כתב האישום צוין כי המתלון פנה לקבלת טיפול בבית החולים ונגרם לו חתך בקרקפת. המאשימה אף הגישה לעיוני תעודות רפואיות המעידות על כך, ובמהלך שמיעת הראיות נדמה כי ההגנה כלל לא חלקה על עניין זה. ברם, אינני סבורה כי בנסיבות העניין דנא ניתן לראות בחבלה שנגרמה למתלון ככזו העולה כדי חבלה חמורה, ותחת זאת יש לקבוע כי הנאשם הוביל לפגיעתו של המתלון באמצעות נשק קר, לפי סעיף 335(א)(1) + 334 לחוק העונשין. פצע מוגדר בחוק העונשין "פצע" - חתך או דקירה המבטרים או בוקעים כל קרום חיצוני של הגוף, ולענין זה קרום חיצוני הוא כל קרום שאפשר לנגוע בו בלי לבתר או לבקוע כל קרום, וסבורני כי הגדרה זו של פציעת המתלון תואמת יותר את הנזק שנגרם לו" (הכרעת הדין מיום 19.11.19, בעמ' 10-11).

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי בעבירת הפציעה בנסיבות דנן משיתם בתי המשפט מנעד רחב מאוד של עונשי מאסר בפועל. אכן, מדובר בעבירת אלימות חמורה, ואולם אין בכך כדי לקבוע מתחם עונש אחד ויחיד, וברי כי הדבר תלוי בנסיבות ביצוע העבירה, ובפרט בחומרת הנזק שנגרם. משכך, הרי שיש בפסיקה אך כדי להדריך ולכוון את בית המשפט בקביעת מתחם העונש ההולם (ראו, בשינויים המחייבים, ענישה ומתחמי עונש הולם במקרים הבאים: רע"פ 4574/17 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 23.08.17); רע"פ 9094/16 **פיראס נעמי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.04.18); ת"פ (מחוזי חי') 49230-04-18 **מדינת ישראל נ' אוהד אשרי** (פורסם בנבו, 23.10.18); ת"פ (אש') 33937-10-17 **מדינת ישראל נ' בן צבי** (פורסם בנבו, 19.11.18); ת"פ (קר') 14465-06-17 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 16.01.18)).

בנסיבות האמורות אני סבורה כי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה נע 8 ל-24 חודשי מאסר בפועל.



העונש המתאים

במסגרת קביעת עונשו של הנאשם בגדר המתחם, שקלתי את הצורך במתן משקל ממשי לשיקולי הרתעה מפני ביצוע עבירות אלה, אשר חומרתן והסכנה הטמונה בחובן ברורה. כפי שהובא לעיל, בתי המשפט הדגישו שוב ושוב את החומרה הטמונה במעשים כגון דא, ואת הצורך להשית ענישה מרתיעה ומציבה גבולות כנגד פורעי חוק אלימים.

יתרה מכך, נדמה כי בעניינו של הנאשם נדרש אף ליתן משקל לשיקולי הרתעת היחיד. אכן, ביום ביצוע העבירה (16.05.12) עברו הפלילי של הנאשם כלל "רק" שתי הרשעות קודמות, אולם נדמה כי מאז ועד היום לקח חלק בביצוע ערב רב של עבירות אלימות ורכוש, חרף העונשים שהושטו עליו בהליכים קודמים. נתונים אלה מדגישים את הצורך להעניק משקל לשיקולי הרתעה, באופן שיוביל את הנאשם לחדול מביצוע עבירות.

הנאשם כפר באשמה ובחר לנהל את משפטו. ברור לכל כי אין לזקוף לחובתו את ניהול ההליך. ניהול ההליך אינו מעלה ואינו מוריד בגזירת עונשו של נאשם. לנאשם זכות בסיסית ויסודית להוכיח את חפותו, ואין הדבר יכול לשמש שיקול עצמאי להחמרה בעונשו (ראו לעניין זה ס' 40א(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וכן ראו למשל ע"פ 4597/13 אנטוניו פיצו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 22.09.2014)). משכך, ובשים לב לכך שהנאשם לא הוביל לחיסכון בזמן שיפוטי- וזוהי כאמור זכותו היסודית- הוא איננו "יכול להנות ממשקל זהה של הקלה בגזר דינו כפי שנהנה זה אשר חסך את ניהול ההליך כולו והודה באשמתו מיד לאחר ביצוע העבירה" (ע"פ 7721/11 זובידא נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.07.12)).

בהמשך ישיר לסוגית ניהול ההליך, יש מקום לתת את הדעת לסוגית הימשכות ההליך הפלילי דנא. המדובר במעשים שבוצעו בשנת 2012, אולם כתב האישום הוגש כשנתיים לאחר מכן. אכן, לשיהוי ממושך בהליך הפלילי, בין היתר בהגשת כתב אישום, יש לתת משקל בשלב גזירת הדין (ראו לעניין זה דברי כב' השופט פוגלמן בע"פ 7989/17 פבלדשקוב נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.04.18), בפס' 11). ברם, אין המדובר בשיהוי קיצוני בהגשת כתב האישום, ומשכך יינתן משקל מוגבל ביותר לנתון זה.

באשר להימשכות ההליך מיום הגשת כתב האישום, זו רובצת רובה ככולה על כתפי הנאשם, אשר לא התייצב למספר רב של דיונים, באופן שהוביל לדחיות בלתי פוסקות בעניינו. הדבר בא לידי ביטוי באופן נהיר בהחלטת מיום 20.02.19 (בעמ' 33 לפרוט') המפרטת את כלל מועדי הדיון שנערכו בעניינו של הנאשם, וכן את המועדים אליהם לא התייצב כנדרש. בהינתן האמור לעיל, הרי שהפחתה מעונשו של הנאשם אך בגין העובדה כי מדובר במעשים שבוצעו בשנת 2012 יהיה בה משום מתן פרס להתחמקותו של הנאשם מלהגיע לדיונים שנקבעו, ולכך אין להסכים.

לזכותו של הנאשם אשקול את ההליך השיקומי שהוא עורך במסגרת המאסר אותו הוא מרצה כיום. מטעוני ההגנה עולה כי הנאשם השתלב בטיפול, ואף הוגשה לעיוני תעודת הערכה שקיבל במסגרת לימודי יהדות. צוין שם כי הנאשם דואג לתפקודה התקין של המדרשה ומשרה בה אווירה טובה. אביו של הנאשם נשא אף הוא מספר מילים וציין כי הנאשם ערך שינוי באורחות חייו וכי התנהגותו השתנתה לטובה בעקבות הולדת בנו. אדגיש כי בדברו האחרון ציין הנאשם את השינוי שהוא עובר, אולם הוא לא נטל אחריות כלשהי לאירוע נשוא כתב האישום. מכל מקום, יש לקוות כי השינוי שעורך הנאשם כיום ימשך גם לאחר שחרורו מן הכלא.

באיזון בין השיקולים השונים, ולאחר שמיעת טענות הצדדים, כמו גם בחינת כלל נסיבותיו האישיות של הנאשם, אני סבורה כי יש למקם את הנאשם בחלקו האמצעי-תחתון של מתחם העונש ההולם, כדעת המאשימה, ולהשית עליו 14



חודשי מאסר בפועל. לאור ההליך השיקומי שעורך הנאשם במסגרת מאסרו הנוכחי, מצאתי להורות כי 4 חודשי מאסר ירוצו בחופף למאסר אותו הוא מרצה כעת, בעוד שעשרה חודשי מאסר ירוצו במצטבר לעונש זה.

אני גוזרת אפוא על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר למשך ארבע עשרה (14) חודשים, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה. 4 חודשי מאסר ירוצו בחופף לעונש המאסר אותו הוא מרצה כעת, ו-10 חודשי מאסר ירוצו במצטבר אליו.

ב. מאסר למשך 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור הנאשם עבירת אלימות, לרבות איומים, וכן עבירת החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין. התנאי יחול מיום שחרורו מן הכלא.

ג. קנס בסך 1,000 ₪ אשר יסולק ב-4 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 01.07.2020.

ד. פיצוי למתלונן, עד תביעה 2 בסך 2,500 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט ב-3 תשלומים החל מיום 01.04.2020. ככל שקיים פיקדון בתיק- יקוזז הפיצוי מן הפיקדון, וככל שתיוותר יתרה יקוזז גם הקנס. ככל שתיוותר יתרה- תושב לנאשם.

מזכירות תשלח ההחלטה לשב"ס.

מורה על השמדת המוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"א שבט תש"פ, 16 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.